

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 112. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137150157072/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

meget hun har talt om Dem. De skrev os aldrig til; vi fik ingen Ting at vide, uden naar Jomfru *Rosalie* fortalte os lidt af Deres Breve. Det var ikke smukt af Dem! De og *Maren* har dog altid været kaldt Kjæreste-folk. De var to kjønne Børn begge to, og de har ikke taget Skade af at voxes. – Klokken fire samledes allerede Aftenselskabet, en heel Flok unge Damer, et Par gamle og *Secretairen*, der udmærkede sig ved en Samling af Signeter, som i et langt Uhrbaand ideligt slog ham paa Siden af Maven, og ved et skinnende, hvidt Kalvekryds, stive Flipper og en Hanekam, hvori hvert Haar syntes at ligge i en affecteert Stilling. De vandrede Alle ned mod Fjorden. *Otto* havde nogle Forretninger, saa han kom noget efter. I det han ene gik gennem Gaarden, hørte han fra Baghuset et frygteligt vildt Skrig, der gik over i en hæs Hulken, forskrækket traadte han nærmere, og saa nu Moster sidde midt oppe mellem de store Klyner*. Præstinden i *Delphi* kunde ikke see mere forstyrret ud. Hun havde revet sin Kattens Kappe af Hovedet, det lange graa Haar fløi hende om Skuldrene, med Fødderne trampede hun, som et arrigt Barn paa de store Tørv, saa enkelte fløi i forskjellig Retning. I det hun saa *Otto*, blev hun øieblikkelig rolig, men snart knugede hun de magre Hænder for Ansigtet og hulkede høit. At faae Svar paa hvad hun feilede, var ikke tænkeligt.

«O hun er kun krakilsk!» sagde Pigen, som *Otto* henvendte sig til. «Moster er vred, fordi hun ikke er inviteret med ud at seile. Saaledes bærer hun sig altid ad! hun kan være ond! forleden hun skulde hjælpe mig at vride Lagener, vred hun altid til den samme Side som jeg, saa vi aldrig kunde blive færdige og det gjorde saa ondt i mine Hænder!»

Otto vandrede til Fjorden. Seilet blev heiset, *Secretairen* tog sin Spilledaase frem og saa glæde de under Toner hen over Vandet i det brændende Solskin.

Ovre paa den anden Side skulde drikkes Thevand, og saa skulde *Maren* synge. Moderen bad hende om den med de stærke Toner i, for *Otto* skulde høre det Bryst hun havde.

Hun sang »*Dannevang*«. Der var en ualmindelig Styrke i Stemmen, men ingen Skole, intet Foredrag.

«Saa dan en Stemme troer jeg ikke de har ved Theatret i Kjøbenhavn!» sagde *Secretairen* med afgjørende Alvor.

*Tørv.